

Hvussu skulu vit fóta okkum!

Eg meti tiltakið við at framleiða svartkjaft til matna umborð á verksmiðjutrolarum, at vera eitt tað størsta og besta tiltak sum er gjørt í nýggjari tíð, skrivar Mortan Johannesen, skipari á Suðringi m.a. í sjónarmið í dag

Orðaskifti um før-oyksu fiski-vinnuna í 80-unum

Vit hoyra dag og dagliga fólk tosa um okkara ringu støðu í Føroyum í dag, hvussu vit við nógvari ferð nærkast avgrundini, sum danir taka til, og næstan øll somul eru samd um hetta.

Um eitt virki, sum ikki gongur so gott, verður sagt, at hatta var væntað, tað kundi ikki verða annarleidis, og um eitt, sum gongur væl, verður eisini sagt, at hatta kemur ikki at ganga í longdini, tí oljuprisir og tímálin eru so nógv hækkað, at alt fer um koll.

Swartskygni

Um ein maður ella fleiri fara undir eina fyrirøku, eitt virki, um tað so er á sjógvi ella á landi, ja so er tað sjálvandi deyðadømt við tað sama.

Er hetta eitt skip, ja, so verður sagt at tað er lítill fiskur, vánaligur prisur og høgur útreiðslur. Er hetta eitt flakavirki, so eru eingi skip at fiska til hetta virki. Fólk vísa seg at finna eina vísu troyst í hesum tosi, og tað ringasta av øllum hesum er, at tað er rætt, sum fólk siga, hugsu og meina: okkara støða er ring í dag.

Tað verður sagt, um ein mann sum er illa fyrirkomin av kulda og kava, tá hann er vilstur, at tað lættasta og hugaligasta er at seta seg niður og durva, til hann stírnar í hel.

Hetta er so skuggin av tí mynd, sum er í Føroyum í dag, og grundina til alt hetta kenna kanska flest av okkum, men skal eg tó nevna hana her.

Byrjaði í Íslandi

Á heysti 1975 flutti Ísland

sítt fiskimark út á 200 fjórðingar úr landi. Teir bretsku trolararnir, sum fiskaðu har, blivu burturbeindir. Kvota bleiv ásett fyri tey føroysku skipini. Hetta var alt ein byrjan. Seinni blivu okkara flakatarolarar eisini burturvistir har, og síðani saltfiskatarolararnir.

Og tað, sum síðan hendir, er, at øll stranda-lond, sum hava ein fiski-grunn rundan um, flyta sítt fiskimark út á 200 fjórðingar. Støðan byrjar at gerast fløkt, tí nú kann ikki fiskast eftir sama mynstri, sum hevur verið, tí nú eru fiskimørk, sum forða. Hetta er ikki bert galdandi fyri føroyingar, men fyri øll tey lond, sum hava fiskari uttanfyri sítt eigna sjóeki.

Bert okkara eigna sjóeki

Her standa vit so við einum fiskiflota, sum er bygdur til tær leiðir, sum vit ikki sleppa til at fiska á. Støða okkara gerst alt verri og verri, so nú er bara eitt at gera: selja tann fisk, sum finst á okkara grunnum til út-lendsk skip, móttvegis, at vit kunnu fiska í teirra sjógvi.

Hetta er tó ikki so líka til, tað mugu samráðingar til um, hvussu býtið skal

sjónarmið

Mortan Johannesen, skipari skrivar:

vera, og øll vita vit, um tað ótal av samráðingum, sum hava verið við onnur lond so sum Ísland, Grønland, Canada, Noreg, Russland, Svøríki, Eysturtýskland og fyri ikki at gloyma EEC-londini — og sjálvt um vit hava havt skilagóðar menn at samráðast fyri okkum bæði nú og undanfarin ár, so hava hesar avtalur bara verið verri og verri, og um fá ár er eingin avtala.

Samstundis í øllum hesum ruðuleikanum weu oljuprisirnir fleirfaldast, so okkara støða kann alt annað enn vera góð. Vit eru sum maðurin, sum er við at stírna í hel.

Tað ber til!

Hvat er so at gera, kann

ein spyrja!

Jú, her má og skal nakað gerast, um vit framvegis skulu kunna liva á hesum oyggjum. Fyrst av øllum mugu vit gera okkum greitt, at vit hava bara okkara sjóeki og tær oyggjar, sum vit búgva á, til at liva av, og um her verður skilagott framfarið, so eri eg visir í, at tað ber til.

Menn eru farnir undir at framleiða svartkjaft til matna umborð á verk-smiðjutrolarum. Hetta meti eg at vera eitt tað størsta og besta tiltak, sum er gjørt í nýggjari tíð. Hetta eru óroyndar leiðir, sum hesir undangongumenn eru farnir í holt við.

Hesin vinnuvegur má stuðlast um á skuldi

Framhald á síðu 11

Greinarøð um fiskaaling

Í komandi og í næstu viku fer Sosialurin undir at viðgera nýggju vinnugreinina hjá føroyingum — FISKAALING OG HAVBUNADUR — meira nágreiniliga enn higartil hevur verið gjørt í blaðnum.

Ætlanin er at hava nøkur iskoyti (innlegg) uppá nakrar síður hvørt til vanligu bløðini, sum koma út leygardag og mikudag. Har fara vit at gera støðuna upp í føroyum, hvussu royndirnar við aling hava gingið, og hvønn veg tað ber. Vit fara eisini at greiða frá eini framsýning innan aling, sum varð hildin í Bretlandi fyrr í ár. Somuleiðis er ætlanin at nema eitt sindur við aling aðra staðni eitt nú í Noregi og í Bretlandi.

Dentur fer at verða lagdur á at gera hesi so-nevndu »serbløð« um aling so atkomiligg sum gjørligt hjá flest øllum at lesa. Vit fara eisini at hava hópin av myndum saman við hinum skriv-aða tilfarinum.

Vit á blaðnum hava eisini mett, at áhugavert kundi verið hjá teimum ungu, sum í skúlunum velja at luttaka í undirvísing í fiskivinnu, at sæð og lisið hetta tilfarið.

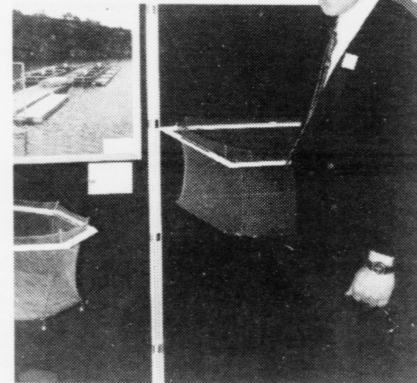
Tað kundi kanska verið við til at økt um áhugan fyri hesi vinnu og samstundis gjørt tað upp-vaksandi ættarliðið kunnugt við eina vinnu, sum móguliga í framtíðini fer at teljast millum mest týðandi vinnuvegir í føroyska samfelagsbúskapinum.

Í hesum sambandi kann eisini nevast, at í bløðunum fer at verða bókalisti yvir allar tær bækur, sum í dag eru tøk á føroysku bókasøvnunum um aling av fiski og skeljadjórum. Eisini verður ein grein um eina av bókunum, sum nýliga er komin út í Noregi um aling, og sum serliga er ætlað til undirvísing.

Socialurin fer tí nú at heita á teir lærarar, sum undirvísa í fiskivinnu í skúlunum kring landið at venda sær til blaðið og at siga okkum frá, um áhugi er fyri at bileggja »klassasett« til undirvísingina.

UNSVIKENS REPERBANE A/S

Frá Framsýningini í Bretlandi í mars í ár, Knút Nygaard, Tveroyri hyggur at einum av básunum

